

De Tao van de Liefde

In de oude wereld geloofden mensen
dat liefde betekende:
bezitten,
vasthouden,
begeerd worden
en nooit alleen zijn.

Dus zochten zij voortdurend naar iemand
die hun leegte kon vullen.

Maar hoe sterker zij vasthielden,
hoe vaker liefde veranderde in angst.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware liefde?"

De meester nam hem mee
naar een tuin in de vroege ochtend.

Daar zag de leerling bloemen
die hun geur verspreidden
zonder te vragen
wie ervan genoot.

"Zie je dat?" vroeg de meester.

"De bloem probeert niemand te bezitten.
Toch geeft zij zichzelf volledig."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij langs een rivier.

"Liefde," zei de meester zacht,
"is als water.
Wanneer je haar probeert vast te grijpen,
glipt zij tussen je vingers vandaan.
Maar wanneer je haar laat stromen,
brengt zij leven."

De leerling dacht lang na.

"Maar waarom doet liefde dan soms zoveel pijn?"

De meester keek naar de lucht
waarin wolken langzaam voorbijtrokken.

"Omdat mensen liefde vaak vermengen
met angst, verlangen en ego."

Hij wees naar het water
dat alles weerspiegelde
zonder iets vast te houden.

"Ware liefde vraagt niet voortdurend:
'Wat krijg ik terug?'"

De wind bewoog zacht door de bomen.

Toen sprak de meester:

"Wanneer liefde uit ego ontstaat,
wordt zij honger.
Maar wanneer liefde uit bewustzijn ontstaat,
wordt zij aanwezigheid."

De leerling voelde voor het eerst
hoe stil liefde eigenlijk kon zijn.

En in die stilte
begrepen zijn hart
meer dan woorden ooit konden uitleggen.

